

for at værne Danmark – forstået på den måde, at hvis nogle af disse mennesker deltager i organiseret kriminalitet, i menneskesmugling eller i narkohandel, vil vi godt have en mulighed for at sige, at dem ønsker vi ikke ind i Danmark, og det må vel være meget naturligt.

Så er der under debatten fremført det argument, at når vi nu i 1986 indgik i samarbejdet i EU, hvorefter vi fik de fire friheder, hvoraf én hedder, at der er fri bevægelighed, kan det jo heller ikke længere være rigtigt, at der skal være paskontrol ved de danske grænser. Men forskellen er jo den, at de mennesker, vi ønsker fri bevægelighed for, er de mennesker, der kan opføre sig ordentligt. Vi har ingen som helst ønsker om, at kriminelle skal have fri bevægelighed. Tværtimod skal vi begrænse de kriminelles bevægelsesmuligheder mest muligt.

Og hvis vi ønsker at gøre det, er det altså nødvendigt, at der er nogle stop undervejs, når folk bevæger sig rundt i Europa, og den mest naturlige måde at have de stop på er ved at have en personkontrol ved de enkelte grænseovergange. Og jeg tror ikke, at der er nogen danskere, der føler det som noget særligt besvær, at når de skal på sommerferie, skal de lige huske at sørge for at have deres rødbede-farvede pas liggende bag forruden på deres bil og at vise det for den tyske toldbetjent, når de kører ind i Tyskland, og omvendt, når de vender tilbage, at vise det for den danske betjent.

Det er ikke nogen besværlighed; det opfattes det i hvert fald ikke som af befolkningen. Men under alle omstændigheder er det en besværlighed, folk bliver nødt til at leve med, for hvis vi ikke har den personkontrol, vil vi opleve, at et stadigt stigende antal kriminelle vil forsøge at lægge sig i skjul i Danmark. Og allerede i dag bliver Danmark i internationale sammenhænge bebrejdet, at folk fra forskellige terroristorganisationer og folk, der har relationer til disse terroristorganisationer, skjuler sig i Danmark.

I en verden, hvor terrorisme desværre bliver brugt som et internationalt redskab, er det altså nødvendigt, at vi i et land som Danmark kan værne os mod den slags. Og derfor er vi i Fremskridtspartiet tilhængere af, at Danmark bibeholder sine grænser, men deltager i det internationale samarbejde, som justitsministeren jo så glimrende beskrev at der foregår. For dansk politi skal selvfølgelig indgå i et samarbejde med andre lande, men det skal vel at mærke være et samarbejde, der foregår på det

mellemstatslige niveau, som vi i mange år har været tilfredse med og glade for.

Derfor var vi da også i Fremskridtspartiet forholdsvis positive de gange, hvor det internationale samarbejde var oppe til debat og til vedtagelse i form af de konventioner, Danmark har indgået i. Og Dublinkonventionen har vi absolut syntes var et skridt i den rigtige retning. Men dér, hvor kæden hopper af, er, at Schengenkonventionen nu skal gøres til en del af EU-samarbejdet og indskrives i en traktattekst. For vi ønsker faktisk, at det skal være sådan, at hvis det på et tidspunkt viser sig, at det går i en forkert retning, kan Danmark træde ud af det samarbejde frem for at være forpligtet til – som tilfældet vil være fremover – at forlade EU-samarbejdet fuldstændigt.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt de her ting nu er i overensstemmelse med, hvad den danske befolkning mener, og det er jo meget enkelt, for i 1993 havde vi en folkeafstemning om de fire Edinburgh-undtagelser, hvoraf én jo går ud på, at Danmark ikke deltager i det retlige samarbejde.

Det skrev man på daværende tidspunkt fra unionstilhængernes side i håbet om at få Maastrichttraktaten til at glide ned, og det lykkedes jo også. Men siden har man fortrudt det, og nu forsøger man med Amsterdamtraktaten at underminere dette danske forbehold. Og der sker en regulær underminering, for den melodi, vi har hørt om, at Danmark jo altid kan tage forbehold, og at vi inden for 6 måneder selv kan bestemme, om vi vil være med eller ej, ved vi i Fremskridtspartiet godt intet er værd med det unionsflertal, der er i Folketingssalen, og derfor må det danske forbehold fra Edinburghafgørelsen fastholdes.

Med hensyn til de tre vedtagelsesforslag, der er fremsat, skal jeg meddele, at vi i Fremskridtspartiet ikke kan tilslutte os det forslag til vedtagelse, som er fremsat af hr. Klaus Hækkerup. Og vi kan heller ikke tilslutte os det, der er fremsat af hr. Keld Albrechtsen, al den stund vi ikke er enige med Enhedslisten i den midterste pind om flygtringesamarbejdet. Men det forslag til vedtagelse, der er fremsat af hr. Kristian Thulesen Dahl, vil Fremskridtspartiet kunne tilslutte sig.

Jann Sjørnsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er som ethvert andet parti i Folketinget tilhænger af internationalt samarbejde, også samarbejde, der gælder bekæmpelse